

De haas moest altijd lachen wanneer hij de schildpad zag lopen, want het ging zo langzaam.

"Ik begrijp niet waarom jij nooit naar iets onderweg gaat", zij hij pesterig.

"Als jij eindelijk aankomt, is het altijd te laat en alles is allang voorbij."

De schildpad lachte een beetje. "Vlug ben ik niet", zei hij,

"maar toch durf ik te wedden, dat ik eerder aan de overkant van dit veld ben dan jij.

Zullen we een wedstrijd houden? Dan kun je het zien."

"Goed!" riep de haas en meteen sprong hij er vandoor, zo snel als hij kon.

De schildpad ging heel rustig op weg.

Nu was het die dag erg warm weer met een brandende zon,

en de haas werd halverwege moe en slaperig.

"Weet je wat," dacht hij. "Ik doe even een tukje onder die heg hier.

Zelfs als die schildpad me onderwijl voorbij loopt, heb ik hem in een flits weer ingehaald."

De haas ging in de schaduw liggen en sliep in.

De schildpad kroop gestaag voort onder de warme zon.

Pas na lange tijd werd de haas wakker.

Het was veel later dan hij dacht en hij keek eens rond. Geen schildpad te bekennen.

"Nou nou," mompelde hij, "waar zit dat vriendje?"

Wacht maar, ik zal hem eens wat laten zien."

Als een pijl uit een boog schoot hij weg,

door het korte gras, door het koren, over sloten, langs braamstruiken,

en bij de laatste bocht bleef hij even staan om te zien waar de eindstreep lag.

Daar! En nog geen halve meter ervoor kroop de schildpad,

langzaam maar zeker, stap voor stap, dichterbij en dichterbij naar het eindpunt.

Met een geweldige sprong stootte de haas erop af.

Maar hij was te laat.

Toen hij de lijn passeerde, was de schildpad hem juist voor geweest.

"Zie je nou wel," zei de schildpad.

Maar de haas had geen adem meer om te kunnen antwoorden.

Er was eens een prins die zo graag een prinses wilde hebben, maar het moest een echte prinses zijn.
Hij reisde de hele wereld rond om er één te vinden, maar overal kwam er iets tussen.
Prinsessen waren er genoeg, maar of het echte prinsessen waren,
daar kon hij nooit helemaal achter komen,
altijd was er wel iets dat niet helemaal in de haak was.
Toen kwam hij weer thuis en was erg bedroefd, want hij wilde graag een heuse prinses hebben.
Op een avond brak er een verschrikkelijk onweer los;
het bliksemde en donderde, de regen stroomde neer: het was vreselijk!
Toen werd er aan de stadspoort geklopt en de oude koning ging opendoen.
Het was een prinses die buiten stond.
Maar, lieve hemel, wat zag ze eruit door de regen en het noodweer!
Het water liep uit haar kleren en haren,
bij de punt van haar schoen liep het erin en bij de hiel er weer uit;
zij zei dat ze een echte prinses was.
"Ja, daar zullen we wel achter komen!" dacht de oude koningin, maar ze zei niets.
Ze ging haar slaapkamer binnen, nam al het beddengoed weg
en legde een erwt op de bodem van het bed,
nam toen twintig matrassen, legde die boven op de erwt
en toen opnieuw twintig veren bedden boven op de matrassen.
Daar moest de prinses nu 'snachts op liggen.
's Morgens vroegen ze haar hoe ze had geslapen. "O, verschrikkelijk slecht!" zei de prinses,
"ik heb de hele nacht bijna geen oog dicht gedaan! De hemel weet wat er in mijn bed lag.
Ik heb op iets hards gelegen en ik ben over mijn hele lichaam bont en blauw! Het is afschuwelijk!"
Toen konden ze zien dat het een echte prinses was omdat ze dóór de twintig matrassen
en de twintig veren bedden heen de erwt gevoeld had.
Zó teer van huid kon alleen maar een heuse prinses zijn.
De prins nam haar toen tot vrouw, want nu wist hij dat hij een echte prinses had,
en de erwt kwam in het museum waar ze nu nog is te zien,
als tenminste niemand haar weggenomen heeft.